

Πλὴν ἐγὼ σοφὸν τὸν κρίνω
καὶ τὸν ψάλλω μ' ὕκρινον
καὶ μὲ φουσαριόνηκα.

Ὅστους χρόνους τοὺς σφαλούς
τῆς καθρότης ἐλαίωνων
μὲ κινήσεως μοχλοῦς
τὸ Βασίλειον τὸ χαῖνον.

Ὅ τὴν κίνησιν αἰῶν
κ' ἀεικίνητος κινῶν
καὶ πολλοὺς ἐκ τῶν ἐγαρίτων
διὰ τῶν αὐτοκινήτων,
ἀνεκίνησε τὸν γόλον
τῶν κερραγωγέων ἑλων.

Κ' ἐκινήθησαν καὶ λίθοι
καὶ κερροδρομοῦντα πλῆθη.
Κ' ἐκινήθη παραφόρος
ἕνας κ' ἄλλος βαρκαδόρος,
καὶ καθὲς ἀμαξηλάτης, καὶ καθένας σκισπώλης,
καὶ σφιγῶν πεταλωτής,
συμμετέσχε κ' ἑλ' ἢ πόλις
τῆς κινήσεως αὐτῆς.

Κ' ἔγιναν διαδηλώσεις,
καὶ γραπτῶς καὶ διὰ γλώσσης,
κ' ἀπὸ κάρρου κ' ἐξ ἀμάξης
ἔξιμνήθησαν αἱ πράξεις
Ἐναργύρου τοῦ παγκάλου
καὶ θαυματουργοῦ μεγάλου.

Κ' εἶπαν τῶν αὐτοκινήτων
ὁ πολιτισμὸς πῶς ἦτον
εἰς ἐργάτας ἀδικία.

Κ' ἐφρουρήθ' ἡ κατοικία
τοῦ φρουροῦτος ἱερὰ
καὶ τοῦ κράτους τὸν παρᾶ.

Ὅποτος χορὸς !
τί βρόντος κ' ἀντάρα!...
κ' ἐν μοίρα. Καρὸς
ἐτέθησαν κάρρα.

Καὶ κόσμος ἐλάλει
κτυπῶν τὸ κεφάλι,
κ' ἐτέκετο τρώγων
τροχούς, χαλινάρια,
σανοὺς καὶ κριθάρινα,
καὶ πέταλ' ἄλόγων.

Κινεῖται κολὴ
καὶ πᾶν' ἐπὶ Παλάτι,
καὶ πᾶν' ἐπὶ τὸν Κορραῖτην,
καὶ πᾶν' ἐπὶ τὴν Βουλῆν.

Κ' ἐγὼ πηλαλοῦσα
καὶ τόσα μιλουσα
μαζ' ἢ μὲ τὸ σμῆνος,
μασσῶντας ἦνια
κ' ἄλόγων κρανία
καθὼς Οὐγολίνος.

Ἄπο ρυτίδος τρέχουσε κάρρα,
σπάζουσε ρόδες, ρόδος, τρομάρα,

μὰ καὶ γυναικες θρηνοῦν μὲ νήπια
συγκοινωνίας παλῆας ἐρείπια.

Π. — Μακροὺς αἰῶνας παρτεῖς, Μοῦσα,
τὸν Ἑλικῶνα σιωπηλόν,
καὶ δὲν ἠκούσθης καλλιφρονουσα
γενναῖον ὄμιον καὶ σφιγγηλόν.

Ἀηδονόστομος καὶ νῦν ὡς πάλαι
τὸν αὐτοκίνητον σωτήρα ψάλλε,
ὅπου σὲ τόσης προόδου σάλου
δὲν παύει κόσμος ἀνακινῶν,
κ' ὄβει τὸ κράτος πρὸς νέους ἄλλους
αὐτοκινήτων πρωτοφανῶν.

Ἐγειροκρότησαν αὐτὸν, ποῦ κάνει
περισσευμάτων λογαριαμούς,
κ' ἔμειναν χασκόντες καμπόσοι νάνοι
ὁστους νέους τοῦτους πολιτισμούς.

Καὶ βαρκαδόρων ἡγήθη στίφος
μὲ λάλον στόμα, μὲ πάσχον ὕφος.
Τὸ βλέμμα πάντων κατεπυρπόλει
τῆς Παρνασσίδος τὸν ἀετόν,
τὴν κόπτην λέμβων ἄρσαν δλοι
κ' ἕνας ὀμίλει πρὸς ἑκατόν.

Πῶσα δὲν ἔφαλε γ' αὐτὸν πολυμορφος ἀγέλη
κ' ἐφώναζον κερραγωγεῖς μὲ πυρῶμένο μάτι:
μὲ τοῦτα ταῦτοκίνητα μὰς κόβει τὸ καρβέλι
ὁ Σιαμαῖος ἀδελφὸς τοῦ Κόντε τοῦ Κορραῖτη.

Τάδε Σιμόπουλος λαλεῖ
μὲ πόνο καὶ καυμὸ πολὺ.

Λαὸς μου τί σ' ἐποίησα καὶ σὺ τί μου σκαρῶνεις;
ἐγὼ σὲ βλέπω ν' ἀδρανής, σὲ βλέπω νὰ κερῶνής,
κ' ἐνθ' τὴν τόσην κάρρῶν μὲ τόνα καὶ μὲ τέλλο
φροντίζω ν' ἀποβάλλω,
ἐσὺ μὲ διαδήλωσιν κερροδρομῶν ἀγρίαν
κατὰ κινήτρων ὀμιλεῖς,
κ' ἀπὸ τῶν κάρρων ἀπειλεῖς,
καὶ φέρεις καὶ στήν κάρραν μου δεινὴν κερραβαρίαν.

Τάδε Σιμόπουλος λαλεῖ
μὲ πόνο καὶ καυμὸ πολὺ:

Λαὸς μου τί σ' ἐποίησα, καὶ σὺ μὲ γογγυσμὸν
δὲν θέλεις ταῦτοκίνητα καὶ τὸν πολιτισμὸν.

Ἐγὼ μοχθῶ, καὶ σὺ γὰρ μὲ ξεσχίζεις τὸ λαρύγγι,
ρέβω γιὰ περισσεύματα κ' σφιγγῶ τὸ ρημάδι
καθὼς τὴν μυγα σφιγγουσε γιὰ νὰ τῆς βγάλουν ζῦγκι
καὶ τῶν Σαλώνων τὴν ἑλῆρα γιὰ νὰ τῆς βγάλουν λάδι.

Ἐγὼ τοὺς πόνους τοὺς σκληροὺς
κυντάζω τῶν ἀπόρων,
κ' ἀνέστελλα κατὰ καιροὺς
τάς πληρωμάς τῶν φόρων.

Ἐγὼ, παιδιὰ, κατήρησα καὶ τῶν σκυλιῶν τὸν φόρο,
μὴτ' ἐξοδεύω κουτουροῦ κ' ἕνα λιμοκοντόρο,
καὶ προσπαθῶ περισσεύμα νὰ βρῶ καὶ στή δεκάρα
καὶ κάρρους νὰ γίνετε χωρὶς αὐτὰ τὰ κάρρα.

Εγώ δουλεύω πού πολύ κι άπ' όλους τούς έν τέλει
και κάνω τόσα πράγματα,
και δός του γράφα γράμματα
ε' ύπομον ύπέρ του Στόλου μας και μιά πεντάρα στέλλει.

Εγώ την πίστιν άνωψά
χωρίς πολλές παλάταις...
δέν πάω σ' έξοχή,
και μήτε σέ Δουκάτες.

Εγώ και μέσ' σ'ά κυνικά
δέν πάω σ' έξοχή,
έγώ φροντίζω πατριικά
για κόσμο δυστυχή.

Εγώ κινήσεως μοχλός προς έργασίαν ρέπων,
και δίχως να κερροδρομώ
μεγάλως πάντοτε έκτιμώ
τό νόμιμον, τό πρόπον.

Εγώ παιδί τής Δημόκριτας, παιδί του Παρνασσού,
γεραιώ τό γκαουρτι του κι έστίνο του τό γάλα,
και τό παιδί μου τόφερα για σάς εν περισσοί
μίσ' σ'τό Κοινοβούλιο να μελετή μεγάλα.

Μά σύ, λαέ, δέν έννοστε ποσώς την Σιμπούλιον
έκείνην έργασίαν
και την αύτοθυσίαν,
και τρέχεις σ'τόν Διάδοχον, και πής σ'τό Κοινοβούλιον,
και σκουίζεις πώς έβείρισες καθώς ο Φερειούδης...
λαός μου τί σ' έποίησα και τί μ' άνταποδίδεις;

Όμοις, λαέ, παρακαλώ
για τό δικό σου τό καλό
σκέψου καλά κι ένθάρρουν
την δρην την ύψικάρην,

και μή με κάρρα κατ' αύτης
την στασιμότητα ζητεί.

Λαός μήν είσαι φαρλατάς,
κι έσ' άμαξών και κάρρων
μή θέλεις τώρα να πετξει
μέ πησσεις τών Ίκάρων.

Βεβαίως τούς κερρογωγείς λυποθίμαι τούς φιλάτους
και τούς λοιπούς παράγοντας του μακαρίου κράτους,
πλην έν βοή σάς βεβαίω κι έν έπίσημω τόνω
πως κάθε μου περισσεύμα' σ'τά κάρρα θέ φορτώνω.

Και με τάμξ' ύπόσχομαι να περκατώ σέ πάρρα
και σ'τό βαπόρι πάντοτε να μπαίνω με την βάρρα,
ύπόσχομαι μ'ά τά χαρτιά του κράτους και τά μέταλλα,
που περισσεύουν κατ' αύτάς,
να λέγω κι είς πετικιωτάς
πως κήν άργά κήν γρήγορα τινάξιμε τά πέταλα.

Υπόσχομαι βοήθειαν σ'τάς συντεχνίας βλας
κι' όφέλη περισσότερα,
και δείχνω ταύτοκίνητα στους φίλους σκιοπέλας
να λέγω και σ' άνωτερα.

Φ.— Κι' έγώ την πρόσον ζήτην
φρονήρας σπεύδω προς αύτόν
έπί Πηγάσου περωτού
και τόν κυτώ με φασμαίν,
και λέγω: μόνον δε' αύτού
αύτονομούμεθα κι' έσμέν.

Νωθρούς δε' άρμπνίσαμεν,
κι' έμ' προς' σ'τό Βουλευτήριον
πηδώντες δε' όμνήσαμεν

δυσάκ κινητήριον,
 εν άλλοις λόγοις δηλαδή
 ρέκτην πατέρα και παιδί.

Έξάρωμεν τὸν αἰτὸν και τὸν αἰτιδέα
 και χρόνια στασιμότητος ἀς σκώψωμεν χυδατα,
 και λησιμονόντες, βρε παιδιὰ, τὴν ἐποχὴν τῶν κάρρων
 σπεύσωμεν μ' αὐτοκίνητα στοὺς τόπους τῶν μακάρων,
 και μακαρίσωμεν ἀκμήν, ὅπου κυφορεῖται,
 κι' ὅσους μὲ ταυτοκίνητα θὰ γίνουσι μακαρίζται.

Σὲ τέτοια χρόνια στάσιμα, σαχλά κι' ἀξιοβηρήντητα,
 μέσα σὲ τούτους τοὺς καιροὺς τοὺς ἀξιοβηρήντους
 πρέπει νὰ τῶχουμε χαρά, ποὺ φέρουσι αὐτοκίνητα
 γὰρ νὰ κινήσουσι τοὺς Ρωμηούς τοὺς ἑτεροκινήτους.

Κι' ἕνα πουλάκι τραγουδεῖ, κι' ἕνα πουλάκι λέει:
 Χαμπουὺ στὸν ἄλιο τὰ βουναῖ, μὰ κι' οἱ Σιμοπουλατοί,
 ποῦχουνε ταυτοκίνητα και τῆς πολλάς, πηλάλαι...
 μ' ὠτομοπιλι πηγαίνουσι μ' ἄλλοι σ' τῆς Βουλῆς τῆς σκάλας,
 μὲ τοῦτο πᾶν σ' τὴν ἐκκλησιὰ ν' ἀνάουσι ἀγοκερί
 κι' ἀντιδωρο μὲ τοῦτο τρῶν ἀπ' τοῦ παπᾶ τὸ χέρι.

Ἄλλ' ὅμως ὅσοι σκέπτονται πρὸς ὄρασι νὰ προβοῦν
 κι' ἔχουσι δαιμόνια καινὰ
 παθαίνουσι ἄπειρα θεινά,
 και τῶν παθῶν τῶν πάντοτε τὸν τάραχον τραβοῦν.

Τὸ κράτος τὸ χαῖνον κι' ἐγὼ νυσταλέος
 κυττῶ νὰ κινήται, και σὰν Γαλιλατος
 φωνάζω πρὸς ἑλούς: εἰ ποῦρσι μουδὲ...
 Σιμόπουλε τρέχα και ράβε και κόβε.

**Τῆς Βουλῆς τὰ πρακτικὰ
 μὲ χαστούκια μερικὰ.**

Καλακαρχῶ τὴν ἐκλογὴ τοῦ νέου Προεδρείου,
 ποὺ τὴν τετάρτη γίνικε κι' ἑπτὰ τοῦ Νοεμβρίου.
 Πῆγε στὸ Βουλευτήριον κι' ὁ Φασουλῆς ὁ νέος
 μὲ στοίχημα πὸς Πρόεδρο θὰ κάνουν τὸν Λεβιδῆ...
 ὁ Παπαμιχαλόπουλος δὲν ἦτο κι' ὁ Ρωμάνος,
 γιατί κι' οἱ ἄλλοι δὲν εἰν' ἐδῶ και λείπουσι σὲ ταξεῖδι.

Ναι μὲν παρὼν σ' τὴν ἐκλογὴ δὲν ἦτο κι' ὁ Χαλκισόπουλος,
 δὲν ἦτο κι' ὁ Χατζόπουλος,
 και μὲν κι' ὁ Ζάππας ελειψε, μὰ κι' ὁ Μακρέτης κι' ἄλλοι,
 πλην τὸ κουδοῦνι τὸδῶσαν εἰς τὸν Λεβιδῆ πάλι.

Ναι μὲν πολλὰ σ' σχεδιάζαν καμπόσοι Κιρκινῆζοι,
 και μὲν ἐρίψανε λευκὰ κι' οἱ πέντε Γρακωνῆζοι,
 και μὲν ἀπ' ἔξω κόνικε καμπόσοι καραοῦλι
 κι' ὁ τῆς Ἰθάκῆς Φίλιππας πῆγε στὸν Κυριακούλην,
 και πὸς θὰ μείνη πρόσωμεν ὁ Κόντης εἰς τὰ κρῦα,
 ὅμως ὁ πρῶν Πρόεδρος πῆρε τὴν Προεδρεία.

Ναι μὲν δὲν ἦλθε κι' ὁ Φωκᾶς, ὁ φίλος τοῦ Κορμαῆτη,
 γιατί ἦταν στὸ κρεβάτι,
 και μὲν ὁ κόσμος ἔλεγε πὸς κατὶ κρυοπλῆκει
 τὸ κάκωμα τοῦ καθενὸς ἀδικημένου φίλου,
 και μὲν σωστοὺς τριάντα τρεῖς ἔπηρε τὸ λελέκι,
 και μὲν σωστοὺς δεκαεννὰ πῆρε κι' ὁ τῆς Οἰτύλου,
 και μὲν κι' ὁ Κόντης τῆριξε σ' τὴν ἀδιαφορία,
 μὰ πάλι συνεχίζεται Λεβιδῆ Προεδρεία.

Κι' ὁ Στάης, ποὺ νομίζανε πὸς εἶναι συνωμότης,
 τὸν Πρόεδρον τοῦ κόμματος ἐψήφισ' ἐν τοῖς πρώτοις.
 Μὰ κι' ὁ Μπουρίδης, ποὺ ἔλεγον γὰρ τοῦτον τρακικά,
 μὲ τὴν ψυποφορία τοὺ πολλοὺς καθησυχάζει,
 και τὸν ἐπαρκαλέσαν καμπόσοι φιλικὰ
 τὴν ἱστορία μὲ τοὺς πῆ τοῦ καπονοῦ γὰρ χάξι.

Και τὸν Λεβιδῆ Πρόεδρο τὸν κάνουν τακτικὸ
 και λόγο τοὺς ἀπηγγεῖλε σχεδὸν Βασιλικὸ,
 κι' ἐβόησαν οἱ Βουλευταὶ: πολὺ καλὰ μὰς τάπεσε...
 'στὸ τέλος μ' ἀλλώσαν και ἄλλο και πῶσαν και σάπιας,
 κι' ἐμπῆκε τότε κι' ἡ φρουρὰ μὲς σ' τῆς Βουλῆς τῆ σάλας,
 κι' ἀρχὴ καλὴ φωνάζαμε, μὲ τὸ καλὸ και σ' ἄλλα.

**Ὁ μουστακάτος ὁ Φασουλῆς
 πρὸς τοὺς μαγείρους τοὺς προσφιλεῖς.**

Ἄγαπατοὶ μου μαγείροι, κι' ἐγὼ σὰς δικαίωνα
 ὅπου γὰρ τὸ μουστάκι σας φωνάζετε μὲ πόνο,
 κι' ὅπως τὸ νόγι' στὸν αἶτο
 κι' ἡ χαίτη στὸ λειοντάρι,
 ἔτσι εἶναι και γὰρ μὰς αὐτὸ
 ἀνδρεία και καμάρια.

Δὲν πρέπει νὰ ζουρίζεται τέτοιο μουστάκι σπάνιο,
 ποὺ δὲν ὑπερπράνεκα και μένος ἀρεμάνιο,
 κι' ἐγὼ σὰν ἐγὼν περίπατο, σὰν πᾶν στὸ σπητάκι μου,
 νομίζω πρώτη μου δουλειὰ νὰ στρίψω τὸ μουστάκι μου.

Μὲ τὸ μουστάκι φαίνεσαι σὰν αἰετὸς και λέων,
 μὲ τοῦτο γίνεσαι νταῖς και μέγας Ναπολέων,
 μ' αὐτὸ περνᾷς σ' τῆς λύπας σου, μ' αὐτὸ και σ' τῆς χαρᾶς,
 κι' ὅποιος γ' γενήθηκε σπανὸς παθαίνει συμφορὰς.

Ὅρὲ νὰ τῶχης μπόλοιο, και πάντα σὰν ἐρίφης
 ἐμπρὸς εἰς τῆς σκορδῶπισταις μὲ τρόπο νὰ τὸ στρίψῃς,
 νὰ βράξῃς και τὴν γλώσσα σου και νὰ τὸ γλυκογλειφῃς.

Μὲ τὸ μουστάκι πρὸβαινε κι' ἐν τούτῳ μόνον νίκα,
 χωρὶς μουστάκι χάνεσαι, δὲν πέρνει μῆτε προικα.
 Κανείς μὲ τὸ μουστάκι μὰς παρακαλῶ μὴν παῖξῃ,
 δὲν θὰ γενοῦμε ζούρηδες, μῆτε Τεζῶν-Μπόλο Ἐγγλέιοι.
 Τώρα μουστάκια βράζουσι και τοῦ συρμοῦ κυριας
 κι' ἑμεῖς θὰ καταντήσωμε σαχλάς σπανομαριας;

Τὸ ξακουστὸ μουστάκι μὲ ἀνέπαρον ἀφήτε
 γιατί σὲ τοῦτο κρέμονται κι' οἱ νόμοι κι' οἱ προφῆται,
 κι' ἐν ἑκατὰν ἐκχέμεθα μὲ τεμενὰ και σκόψιμο
 τοῦλάχιστον ἀφήτε μας τοῦ μουστακιοῦ τὸ στρίψιμο.

Ἐμπρὸς στὸ Βουλευτήριον κάθε μουστακκαλῆς,
 και τὸ μουστάκι ζήτημα νὰ γίνῃ τῆς Βουλῆς.
 Κι' ἐγὼ τὸ πρῶτο ἔδωκα και τὸ πατριωτάκι
 φωνάζω σ' τὴν διακωσῶν: θάνατος ἢ μουστάκι.

Και καμπόσοι μουστακκαλῆς,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελάμε.

Τιμολέων ὁ Ρουμπινῆς, ὁ χρῆστὸς ὁ πατριώτης,
 κι' ἄλλοτε στὸ Βουκουρέστι δημοσιογράφος πρώτης,
 ὁ τιμησας κι' ἐκδουλεσας διαφρῆς τὴν πατρίδα,
 θὰ συνεργασθῇ στὸν Πύρρον, γλαφυρὰν ἐφημερίδα.